

ΜΟΝΑΧΟΥ
ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΑΤΟΥ

Ὁ ΝΙΚΟΛΑΪΤΙΚὸς
Ἐργωτισμὸς
τῶν Θεορθοδόξων
(Μεθεωρητικὸν τὸν κ. Γιανναρά)

Α.Π.Θ.
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ
ΣΧΟΛΗΣ

Α.Π.Θ.
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ
ΣΧΟΛΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ
ΚΑΝΗΤΟΣ 10 - ΑΘΗΝΑΙ 1989

31. Οί ι. Κανόνες ἴσον «σεξουαλικά ἀπωθημένα»!

Ἄλλὰ δὲν εἶχαμε συνέλθει ἀκόμη ἀπὸ τὶς ὀδυνηρὲς ἐκπλήξεις τῶν καινοτομιῶν σου καὶ μᾶς αἰφνιδιάξεις μὲ τὴν «Ἐλευθερία τοῦ ἥθους», ὅπου προβαίνει σὲ βάνουση κριτικὴ τῶν ι. Κανόνων, εἰσάγοντας προσωπικὴν ἑρμηνεία καὶ τελικῶς ἀπορρίπτοντας τοὺς ι. Κανόνας, διότι δὲν εὐνοοῦν τὸ αὐθαίρετα αἰσιόδοξο θεολογικὸ μὶμῶμα τῆς νέας Ὀρθοδοξίας, ὅπως γράφεις στὴ σελ. 141: «Εἶναι τέτοιες οἱ διατυπώσεις, ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμα τῶν σχετικῶν Κανόνων, ποὺ δημιουργοῦν τὸν ἰσχυρότατον πειρασμὸ —ἰδιαιτέρα γιὰ ἓνα σημερινὸ ἄνθρωπο, ποὺ τυχαίνει νὰ ἔχει κάποιες γνώσεις ψυχοπαθολογίας— νὰ ἐρμηνευτεῖ ὅλη αὐτὴ ἡ ὑποτίμηση καὶ δαιμονοποίηση τῆς γενετήσιας ζωῆς μὲ ἀποκλειστικὴ ἀναφορὰ σὲ πολὺ γνωστὰ συμπλέγματα σεξουαλικῶν ἀπωθήσεων καὶ ἀνικανοποίητων ἐπιθυμιῶν...»!

Λοιπὸν, τὸ πνεῦμα τῶν ι. Κανόνων ὀφείλεται σὲ «συσσωρευμένη στέρηση» sex! Καὶ ἔπειτα ἐπιμένεις, ὅτι προσπαθῶ, νὰ σὲ ἀποδείξω αἰρετικό. Καὶ δὲν εἶσαι; Καὶ αὐτὰ τὰ ἔγραφε σὲ ἡλικία περίπου τριάντα χρόνων. Καὶ ὑψώνεις ἀνάστημα ὑπεράνω, ὄχι μίας μονάχα Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀλλὰ ἑπτὰ ποὺ ἐθέσπισαν τοὺς ι. Κανόνες καὶ τοὺς ἐπεκύρωσαν. Καὶ δὲν διστάζεις, «ζάλην ἔνδοθεν ἔχων ἐρωτικῶν λογισμῶν», ν' ἀποδώσεις σὲ δύο περίπου χιλιάδες ἁγίους Πατέρες, «γνωστὰ συμπλέγματα σεξουαλικῶν ἀπωθήσεων καὶ ἀνικανοποίητων ἐπιθυμιῶν»! Ὅποτε, ἂν τόσοι Ἅγιοι εἶχαν τέτοια προβλήματα, πῶς εἶναι Ἅγιοι, ἀφοῦ δὲν ξεπέρασαν τὴν ἄρρωστη φύση τους; Ὅμως, ταλαίπωρε, δὲν δυσκολεύεσαι νὰ θεωρεῖς δυνατὴ τὴν «αὐθυπέμβαση» σὲ ἔμπαθεῖς νέους καὶ νέες. Ἄλλη αὐτὴ ἀντινομία.

Ἄν ἄνδρες θαυματουργοὶ καὶ κοσμημένοι μὲ διάφορα χαρίσματα τοῦ Πνεύματος, νηστευτές, ἄγρυπνοι, ἀδιαλείπτως προσευχόμενοι, ἁγιασμένοι παιδιόθεν, μαρτυρημένοι ἀπὸ τὸν Θεὸν ὡς τέλειοι, δὲν κατώρθωσαν ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ σαρκικῆς ἐπιθυμίας, τότε, κατὰ ποιά λογική, ἀνθρωπάκια ἄγευστα χάριτος, πλήρη ἐμπαθείας, θὰ κάνουν τὴν βλακώδη «αὐθυπέμβασή» σου;

Καὶ ἔρχεσαι νὰ κρίνεις καὶ νὰ ἐπικρίνεις τὴν σοφία, τὴ φωτισμένη διάκριση τῶν Ἁγίων, νὰ ἀποδείξεις ὡς σφάλλοντες, παραλογιζομένους καὶ μὴ κατανοήσαντες τὴν οὐσία καὶ τὸ πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας, τῶν «θεηγόρους ὀπλίτας παρατάξεως Κυρίου», γράφοντας στὴ σ. 144: «Οἱ Κανόνες —δηλαδὴ οἱ Ἁγιοί, σημειῶν— ἔχουν ἀναγάγει τὴ μετοχὴ στὴν Εὐχαριστία, τὴ θεία Κοινωνία, σὲ μιὰ δικανικὴ σχέση ἀξιομισθίας, ἢ ὁποία αἴρεται μὲ τὰ διάφορα ἐπιτίμια. Εἶναι ἡ κύρια ἀφορμὴ γιὰ τὴν ἀτομικοποίηση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἥθους, δηλαδὴ γιὰ τὴν οὐσιαστικὴ παραφθορά του. Ἡ ἁμαρτία ποὺ προσκομίζεται στὴν Ἐκκλησία δὲν εἶναι τὸ μέτρο τοῦ θριάμβου τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ σκοτεινὴ ἐνοχλὴ ποὺ περιμένει τὴν ἀτομικὴ ἐξίλεση...».

32. Ὁ θεραπευτικὸς χαρακτῆρας τῶν Ἱ. Κανόνων.

Τὸ νὰ μὴ καταλαβαίνεις τὸ περιεχόμενον καὶ τὸν θεραπευτικὸν χαρακτῆρα τῶν Ἱ. Κανόνων, τὸ ἐννοῶ, ἀφοῦ «πολὺ σκότος ἔχεις ταῖς φρεσίν». Ἀλλὰ νὰ ἀποτολμᾷς θρασύτατα νὰ τοὺς ἐρμηνεύσεις, ἀναδεικνύοντας τὴν σοφία σου ὑπερτέρα Βασιλείων, Γρηγορίων, Χρυσοστόμων, Κυρίλλων, Ἀθανασίων, χιλιάδων Ἁγίων μέχρι τῶν χρόνων μας, αὐτὸ τί εἶναι; Συμπύκνωση αἱρέσεων, παραφροσύνη, δαιμονισμός. Ἐὰν ἡ Μητέρα Ἐκκλησία, ὡς ἰατροὶ ψυχῶν καὶ σωμάτων, σὲ ὑπέβαλλε σὲ θεραπευτικὴν ἀγωγὴν, ἀνάλογη μὲ τὰ εἶδη καὶ τὴν σοβαρότητα τῶν νόσων σου, αὐτὸ θὰ ἐσήμαινε δικανικὴ πράξις; Δυστυχέστατε, δὲν ἔχεις ὑποπτευθεῖ ὅτι εὗρισκεσαι, δυνάμει, ἔξω τῶν θείων περιβόλων τῆς Ἐκ-

κλησίας με τή ζωή σου, με τίς αίρέσεις σου και με τήν κακοποιό δράση σου, νοθεύοντας τήν θεόπνευστη διδασκαλία της και δημιουργώντας θύματα, πού παραδίδεις στο σατανά;

Προσκομίζεις, ταλαίπωρε, τήν άμαρτία σου στην Έκκλησία, επί τριάντα σχεδόν χρόνια, πού είναι «θρίαμβος τής αγάπης του Θεού», αλλά γιατί δέν θεραπεύεσαι; Από τότε πού παρουσίασες συμπτώματα τής βαρυτάτης και δυσθεράπευτης αρρώστιας τής οίήσεως και υπερηφανίας, πού του έσπειρεν ο έωσφόρος, και από τότε, πού τά «πεπυρωμένα βέλη» του σατανά σου τραυμάτισαν τήν καρδιά έρωτικώς, δέν προσκομίζεις τήν άμαρτία σου, συνεχώς εκκλησιάζομενος και κοινωνών άναξίως τò Αίμα και τò Σώμα του Χριστού; Άλλά γιατί δέν «έρχεσαι εις έαυτόν», νά μετανοήσεις και σταδιακά ν' απαλλαγείς από τίς επήρειες τών δαιμόνων, πού νέμονται άνενοχλήτως στο σκοτεινό χώρο τής ψυχής σου και με τή χάρη του Θεού νά έξυγιανθείς; Γιατί; Διότι κατεφρόνησες τά έπιτίμια, ως μέσα θεραπευτικά, και διότι παραδεώρησες τήν αυτοκατάγνωση και αυτομεμφία, ως αποτέλεσμα αυτογνωσίας και αίσθησεως εύθύνης και ένοχής, άντεισάγοντας τίς πλαδαρές και ύδαρείς λέξεις τής άστοχίας και άτευξίας, σαν νά μη είμαστε υπεύθυνα, ως έλεύθερα, πρόσωπα. Ο άγιος Μάξιμος, χρησιμοποιώντας τίς λέξεις άστοχία, άτευξία, περιορίζεται άπλως στις διαπιστώσεις. Άλλά πέρα τών διαπιστώσεων ακολουθεί ή αίσθηση τής εύθύνης, τής ένοχής, τής αυτομεμφίας, πού σείς οί νεορθόδοξοι απορρίπτετε, για νά μη διαταραχθεί τò έρωτικό σας κλίμα και ο έξ άταπάτης σαρκικός εύδαιμονισμός σας.

Λοιπόν, έχεις καταστεί πολέμιος του πολιτεύματος τής Έκκλησίας και είσαι υπόλογος μεγάλων άμαρτιών, «χωλαίνων επ' άμφοτέραις ταίς ίγνύαις», έπειδή εισάγεις καινά δαιμόνια και διαφθείρεις τίς συνειδήσεις τών πιστών. Από τότε πού έγραφες κατά τών ί. Κανόνων πέρασαν δεκαέξ όλόκληρα χρόνια. Πόσα δέν σου έγραφα ιδιαιτέρως και πόσες σελίδες έκάλυφεν έκτεταμένη κριτική μου στους

Ἄθων. Διαλόγους, γιὰ νὰ σὲ ἐπαναφέρω στὴν τάξη, τονίζοντας τὸν ἱαματικὸ χαρακτῆρα τους καὶ τὸ αἰώνιο κῦρος των; Καὶ ἐνῶ μοῦ ὑπεσχέθηκες γραπτῶς, ὅτι θὰ διορθώσεις τὰ λάθη σου, ἔρχεσαι μὲ τὴ δεύτερη ἐκδοση, γιὰ νὰ ἐπαναλάβεις τὰ ἴδια, ἀποφεύγοντας μόνο τὶς βαρεῖες ἐκφράσεις κατὰ τῶν ἁγίων Πατέρων, ἀλλὰ διασύροντας τὸν ἔνσαρκον ἄγγελον Ἰωάννην τὸν Σιναΐτη, ὅτι διαφωνεῖ πρὸς ὅλους τοὺς Ἁγίους!

Γράφεις στὴ σελ. 240: «Δὲν εἶναι δυνατό, νὰ συνυπάρχει ὑποτίμηση ἢ περιφρόνηση τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καὶ τῆς ἐρωτικῆς ζωῆς μὲ τὴν ταυτόχρονη ἐπιμονὴ τῶν Πατέρων, ἰδιαίτερα τῶν ἀσκητῶν τῶν ἐρήμων, στὴν καταξίωση τῆς «ἀγαπητικῆς δυνάμεως» τοῦ ἀνθρώπου, στὴν ἀποκάλυψη τοῦ σωματικοῦ ἔρωτα ὡς «τύπου τοῦ πρὸς Θεὸν πάθους», στὴ φανέρωση τοῦ Θεοῦ ὡς νυμφίου καὶ ἐραστοῦ τῶν ψυχῶν μας».

Ὅποιος δὲν γνωρίζει τὰ θέματα αὐτά, εὐκόλα ἀπατάται ἀπὸ τὶς ἀνακρίβειές σου. Γράφεις, «ταυτόχρονη ἐπιμονὴ τῶν Πατέρων, ἰδιαίτερα τῶν ἀσκητῶν τῶν ἐρήμων». Καὶ ποιοὶ εἶναι αὐτοί, οἱ τόσοι, οἱ πολλοὶ ἀσκητές; Ἐνας, πού τὸν διαστρέφεις θάναυσα. Καὶ τὸν διαστρέφεις, ὅπως σημειῶνω στὶς σελίδες 14 καὶ 15 τοῦ βιβλιδίου «Ἡ αἵρεση τῶν νεορθόδοξων». Ἀλλὰ στὸ βιβλίό σου «Ἡ μεταφυσικὴ τοῦ σώματος», στὴ σ. 152, καταβάλλεις προσπάθεια νὰ πείσεις, ὅτι «τύπος», σημαίνει «τὸ πρότυπο, τὸν συγκεκριμένο τρόπο, τὴν ἴδια ὁδό...», δηλαδὴ ἓνα ἀπαραίτητο πέρας ἀπὸ τὸν σωματικὸν ἔρωτα. Καὶ ἐπομένως ὁ ἅγιος Σιναΐτης διδάσκαλος ἐπικροτεῖ τὶς ἀμαρτωλὲς ἀπόψεις σου, ἀφοῦ ἀποτελεῖ «πέτρα σκανδάλου γιὰ τὴ μανιχαϊστικὴ λογικὴ» (Ἐκκλ. Ἀλήθεια, 16.2.87). Δηλαδὴ ὅλοι οἱ Ἁγιοὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας μας μανιχαΐζουν, ἀφοῦ οὐδεὶς σοῦ προσφέρει αἰρετικὰ ἐρείσματα; Καὶ ὕστερα διαμαρτύρεσαι ὅτι διαστρεβλώνω τὰ κείμενά σου!